

mindre Garant, end det tidligere Princip, der er blevet fulgt, for at den Sag, hvorpaa det kommer an, kan blive røgtet tilfredsstillende. Naar, endda, de to Medlemmer, som Parterne skulle vælge, vare Stemmemedhavende, saaledes at de, dog havde nogen Indflydelse paa Bedømmelsen af Sagen, vilde jeg, sige, at det gelestillede sig noget anderledes; men da det ærede Fleertal kun har gjort dem til Sagførere, for de to Parter, forekommer det mig at være klart, at Sagen, istedetfor at være heven forbedret, er bragt over til et andet Standpunkt, dog ingenlunde til et Standpunkt, der giver mere Betryggelse end det forhenværende. Jeg kan derfor ikke paa nogen Maade komme til det Resultat, at det her af Udvalget foreslaaede stiller Sagen bedre, end den stod, forveien, og jeg kan ikke komme fra min Stemmegivning fra sidst, nemlig at holde paa det af Regjeringen fremlagte Lovforslag.

C. B. Rimestad: Hidtil har jeg altid troet, at man, naar man brugte et Udtryk som det, at man ikke burde lade den ene Part i en Sag have større Indflydelse paa Sagen end den anden, meente, at begge Parter skulde have lige stor Indflydelse, men det har været nærværende Udvalg forbedret at gøre noget Andet ud deraf, idet det har meent, at begge Parterne skulde have lige stor Indflydelse paa Sagen, det vil sige: de skulde slet ingen Indflydelse have. De to Mennesker, som skulde plaidere, den ene fra den ene Side og den anden fra den anden Side, vilde selv om de ikke saaledes som det ærede Medlem fra Syen (G. M. Petersen) meente, følge deres Stilling naturligen blive dragne til at gaae til det Øverste, hver i sin Retning, dog blive mistænkte derfor. De tre ærværdige Dommere, der sidde som de tre Underverdenens Dommere, om hvem Grækerne fortælle, vilde høre paa dem; og naar den ene taler, vilde de tænke: "Ja, han taler for sin Døje" og naar den anden Advocat

taler, vilde de sige, accurat det Samme om ham. Jeg kan ikke tænke mig noget Menneske i en uheldigere Stilling end disse to Advocater, maaskee med Undtagelse af Hendrik i Mafferaden, som maa være begges Advocater paa een Gang; men han har dog den Fordeel, at han rykker sig selv i Gaaret, og istedetfor han er den ene Advocat eller den anden. Dette kunne jo imidlertid de Advocater, om hvem her er Tale, ikke gøre, thi det vilde ikke være pænt; jeg taler dog ikke derom i fysisk, men i moralsk Henseende. Nei, jeg tror, at det er bedst at forstaae disse Mænd for at komme i en mildest talt saa uheldig Stilling, der lettelig kommer til at grænde til det latterlige, og jeg tror heller ikke, det er værd at bringe dem i denne Stilling; thi hvad skal der dog komme ud af — det er allerede ligefrem blevet udtalt og indrømmet fra flere Sider — at lade det høitærede Medlem, der bliver valgt af Viborg Øverret, være den eneste Dommer, naar Sagens historiske Gang tilmed er den — jeg veed det vel ikke bestemt af mig selv, men jeg har hørt det udtalt af høitærede Medlemmer her i Salen — at der ikke har været Spor af Klager over den hidtilværende Ordning. Jeg veed da virkelig ikke, hvad Grund man har til at ville anvende sine store theoretiske Kundskaber til at lave en saadan lille Ret med Advocater for at afhjælpe Uffavn, som aldrig noget Menneske har hørt at være til. Dette, at bekæmpe Fremtidsavn og Fremtidsunder, skulde man dog vogte sig for. Nei, har man en Ting indrettet paa naturlig Maade, og den ikke i den Tid, den har bestaaet, har medført nogensombest Ulempe er det dog saa upraktisk som Noget i Verden at construere en ny Tilværelse af sit eget — naturligvis fortræffelige — Hoved og sige, at denne nye Tilværelse bedre vil kunne afhjælpe mulige Under end den Tilværelse, som aldrig har paadraget noget Uffavn eller nogensombest Under. Jeg tror derfor virkelig, at dette er et uheldigt Forslag, ligesom man saa ofte har